

(0/39)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagorí)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

FELIÇ ANY NOU!

Tal com el voldriem veure nosaltres

Sales d'espectacles

S'han obert les Corts. Les Corts? Les reunions periòdiques dels diputats i dels senadors d'Espanya han deixat de tenir el caràcter d'unes Corts. Allò no és un Parlament. Es una colla d'amics i d'enemics que ara s'avenen i ara es barallen. El règim parlamentari espanyol no es compòn de dugues Cambres, sinó, simplement, de dugues sales d'espectacles.

Hi ha una sala d'espectacles reposada, quieta, per a la gent d'edat, amiga de les dolces bacaines. D'aquesta sala en diuen el Senat. Suceeix, de vegades, que la sala pacífica s'esvalota. Entre la sòn i els badalls, hi ha una escena de crits i escàndol. Després la sala torna a la seva quietud de vellúria.

Hi ha una altra sala d'espectacles, inquieta, brugidosa, plena de veus i de gestulacions. D'aquesta sala agitada en diuen el Congrès. Es la sala que prefereixen els amics dels espectacles truculents.

De les Corts que acaben d'obrir-se ningú n'espera res, en el sentit polític i legislatiu. Només se n'esperen espectacles. Les escenes còmiques han perdut valor d'ençà que no tenen lloc en els escòs del Congrès En Roderic Soriano i En Dalmau Iglesias. Les escenes dramàtiques són avui les preferides en aquella casa. El director d'escena actual, senyor Dato, prefereix la comèdia fina. Però el senyor La Cierva, creient-se apte per als papers forts, vol que's representin sensacionals drames parlamentaris.

La representació ha començat. El país no s'hi interessa gaire. Hi ha poc públic al teatre. Com que el programa està dividit en seccions, cal esperar els esclats de crits i de rialles perquè durant unes hores s'ompli la galeria.

Els senadors

Entre dos dinars regionalistes han triomfat en les eleccions senatorials. Després han rebut l'acta patricia, un bisbe, un magatzemista de bacallà i de metafísica i uns quants opositors a diputats que cediren els seus llocs o sofriren derrota. Les eleccions de senadors són una cursa de consolació. Són, ademés, la més exacta paròdia electoral i la més admirable articulació de la col·laboració de classes.

Alguns divagadors parlaven abans, i encara, amb intermitències, insisteixen amb una preocupació que avui esdevé grotesca, de la reforma democràtica del Senat, restringint o suprimint els senadors per dret propi i vitalicis i ampliant els d'elecció. Nosaltres que amb les unànimes predicacions conservadores, hem començat a modificar les nostres idees, creiem que, contràriament a lo que opinaven els seus adversaris, el Senat és una institució gaire bé perfecta.

La societat que han vertebrat els segles té en ell una ponderada representació. La reialesa té els seus membres, els té la clerecia, els té l'exèrcit, els tenen les universitats oficials, els tenen les Societats Econòmiques i no pas les obreres, com calia, i després l'elecció popular no és pas directa, sinó de segon grau, limitada, com ho hauria d'ésser la de diputats i la de regidors i la de regidors, per a que no pateixi de la versatilitat de les masses ni de l'acció dels agitadors.

Afegim an aquesta savia distribució senatorial i als seus electors de segon grau, i devegades, de tercer grau, la condició que

han de tenir els elegits de posseir una determinada renda que testimonii el seu seny i el seu sentit de responsabilitat, condició que hauria d'ésser extesa an els diputats i regidors, perquè la renda dona, per si sola, sense necessitat de meditacions, de dret polític i d'exercicis d'intel·ligència i de sentiment, una utilitat de visió, una fermesa de conviccions, com veure amb claretat i mesura els panorames polítics que, naturalment, no posseeixen aquells que no tenen altre dotació que la d'uns vagos drets polítics conseguits a força de revolucions i de bullangues.

L'actual societat que tots hem de defensar amb les armes o amb els articles de fons, no té, no pot tenir cambra legislativa més ajustada que la del Senat. En ell perduren els restes de les antigues venerables Corts. En ell té una eficàcia tot lo que és la sal de la pàtria. En ell, sense rebre les influències del carrer, trobaran solució els problemes que no poden tenir realització per l'incompetència del Congrès, fill expuri de la llibertat. El Senat constitueix la miniatura de l'actual règim que pretenen enderrocar o modificar alguns vesànics aimadors de la musica d'Orient.

PARADOX

REIS MALVATS

A vosaltres, reis malvats, de la llegenda malsana, os envia els seus després, les seves males paraules, el qui té un través de dit de seny, i té entera l'ànima. Vosaltres sou arcabots d'aquesta disbauxa humana que aixeca als uns al Empir i enfonza ben fons als altres, negant-los les resplendors

L'indiferentisme del cos electoral

—Per l'una m'entra i per l'altra em surt.

de tota joia saciada.

Vosaltres soleu passar pels balcons on la mainada ha deixat els seus amors aguantant-se fort els parpres, i obriu el corn dels infants que no tasten el vinagre d'una trista condició; en canvi deixeu als altres les sabates en dejú de joguines estimades.

Pobres infants preterits que ni les sobres abasten, avesats al rosegó, amb una mare a la fàbrica, o un pare sense treball, o una germana malalta!

Si en arribar vostre jorn resseguint poblets, vilatges, ciutats, tinguessiu el pit abrindat en santes flames, pensariu ans que tot en consolar la desgràcia, en portar al antre trist la floreta d'una rialla, l'esgarip del infantó qui amb sa joguina s'encanta i encarrila el pensament descarrilat dels seus pares.

Ah reis vils que ho doneu tot als que res del món els manca, als que viuen embañats, i mai per mai s'encaparren per la sort dels indigents d'aqueixa vida que's basa sobre la arena, esperant la benèfica riuada que s'emporti els atributs de la injustícia i l'infàmia!

J. COSTA I POMÉS

El cistell de la minyona

El problema de les subsistències, en ses múltiples manifestacions, cap dins el cistell de la minyona que torna de plassa. Un cistell plè, amb la carn i el peix al fons, els tomaquets i les patates al mig i l'escarola i la col sortint per sota les tapes, té una força decisiva en l'evolució de la situació social i en les crisis econòmiques i bancàries. La quasi totalitat dels mals que ara patim, venen de que, per omplir el cistell de la minyona, han estat necessàries cada vegada un nombre major de monedes.

Aquest augment de monedes que ha calgut per omplir el cistell matinal, se les han repartides els pagesos, els magatzemistes, i els venedors. Tots han après l'art d'escamotejar la famosa llei de l'oferta i la demanda, que, com les lleis espanyoles, no es compleix. La lògica volia que si l'augment dels preus de les mercaderies a l'engròs, porta l'augment dels preus en la venda a la menuda, la baixa d'aquells preus portés la baixa d'aquests. I estem veient com no succeeix així. Baixen els preus a l'engròs, i es mantenen en el mateix nivell, o amb molt poca diferència, els preus a la menuda. Es tracta d'una irregularitat fàcilment comprobable mitjançant les més senzilles operacions aritmètiques.

Ara el governador de Barcelona, que ha agafat fama d'energic, vol posar el pes de la seva autoritat en l'esforç necessari per a restablir la relació entre preus i preus. No fa gaires dies que el senyor Martínez Anido declarava davant dels reporters que ell donava per solucionat el problema del terrorisme a Barcelona. Desenferrat per aquesta banda, el governador vol ocupar-se de l'altre terrorisme, és a dir, del terrorisme de taulell i de parada.

Podem usar un vell clisé periodístic dient que les paraules del senyor Martínez Anido han despertat gran expectació. Tot-hom espera el que faci la primera autoritat civil. El governador ens ha anunciat ja, categòricament, la immediata arribada de peix fresc i a bon preu. Ha afegit que serà inflexible amb les verdures. Ha mostrat la necessitat de que baixin les monjetes. Per a obtenir tot això, ha declarat que adoptaria les mesures que calgués: multa, presó, o el que sigui.

Davant d'això, nosaltres guaitem cada dia amb certa emoció el cistell de la minyona, esperant que d'un moment a l'altre es farà sentir damunt d'ell, l'acció enèrgica del governador civil de la província.

FULMEN

Els imprevisors

Comencem un mal any. Estem abocats a una crisi industrial formidable i són ja moltes les fàbriques que han tancat les portes o han reduït considerablement la producció.

En conjunt la gent no ha sapigut aprofitar-se de l'abundància d'aquests darrers anys. En lloc de dedicar els beneficis extraordinaris a millorar l'outillage industrial, a conquerir i assegurar-se nous mercats, a solidar la seva situació econòmica i a fer obra de previsió, la gent ha disbauxat la major part dels guanys en piules i en la satisfacció de tontes vanitats.

Als nostres polls resucitats els ha passat lo que va passar-li al amic Tianet una vegada que va venir a passar tres dies a Barcelona.

Aquest amic Tianet és un bon noi d'Igualada que, estalviant-los del fumar, va reunir una vegada quaranta duros i va decidir baixar a Barcelona per a gastar-se'ls alegrement.

Va arribar a la tarda i un amic va portar-lo a sopar a Caçadors. Després de sopar varen entrar a les sales d'En Jordi i En Tianet va apuntar amb tanta sort que va guanyar cent duros.

Amb l'amic va anar a celebrar-ho al Excelsior. Van fer resopó amb un parell de fulanes i entre xampany i pitos i flutes, va gastar En Tianet una cinquantena de duros.

Al endemà, semblant-li l'abric que portava una mica demodé per a alternar amb gent de Caçadors i de l'Excelsior, va comprar se un abric nou que li costà quaranta duros.

A la nit tornaren a Caçadors on enllepolit per la sort del dia abans tornà a probar fortuna. No estigué tant de xamba i va perdre un parell de centes pessetes.

En Tianet, malgrat la pega, estava content. Cent guanyats ahir i quaranta perduts avui, deixaven encara un saldo a favor de la butxaca de seixanta duros. Déu n'hi do!

Però al ficar mà a l'ermilla per a pagar el gasto del restaurant, palpà amb estranyesa una buidor esgarrifosa. No tenia un centim.

A En Tianet la cosa no li cabia al cap. Havia dut quaranta duros d'Igualada, n'havia guanyat seixanta al joc i no li quedava un xavo.

El cas és que per a entornar-se'n a Igualada tingué de vendre's a un drapaire l'abric nou, i a horés d'ara encara no sap explicar-se com, amb tanta sort, va quedar-se tan pelat.

Com tampoc saben segurament explicar-se els seus apuros d'avui molts industrials que ahir tenien automòvil i anaven carregats de brillants.

JEPH DE JESPU

Voluntat per a arribar a un acord

Els resultats de les darreres batesses electorals, han tingut la virtut de deixar indiferent a la majoria del poble, que després d'uns anys de fogós entusiasme, passa per a un nou període de aguda lascitú. Ni se interessa p els detalls de la lluita, ni mostra la seva petita curiositat per a el balanç de la mateixa. Els diaris que expremen el tema, romanen sols amb les seves informacions que ningú llegeix.

Malhaurats conservadors, liberals, socialistes i demés elegits, als que no acompanyen l'apoi i la simpatia de les multituds, ocupades en assumptes bon xic més interessants per a la vida de la Nació que'ls que inspiren l'estol immens dels polítics professionals! Si per a amenitzar les seves xarrameques, per a bastir els seus discursos, no disposaven d'altres fonts que les del poble, prou es moririen de sed i de fam.

No és que siga el país enemic sistemàtic del règim parlamentari. Lo que hi ha, és que'l qui més i el qui menys dels espanyols, sent una repugnància invencible per a el Parlament, incompatible amb tot lo que significa tasca profitosa i ben orientada.

Ni la gent vol sentir a parlar dels diputats passada l'hora d'expressar el suc amb ex-

cusa de votar-los, ni lo que és pitjor, poden els parlamentaris veure poc ni molt al poble, al que professen, en general, una antipatia de mort.

Diuen els primers que'ls segons no fan res, com no siga treballar *pro domo sua*. Que són incapassos de moure's ni bellugar-se no sent per raons de vanitat personal, o per a quelcom equivalent a un interès particular.

Responen els segons que el cos electoral és un compost de ximplers, que confonen la investidura parlamentària amb un devantal de cambra; al qui l'ostenta, amb un criat, qual única missió consistís en satisfer els seus capricis i atendre les seves miserioses rivalitats.

Afermen els electors, que els diputats són uns fatxendes, que una vegada sortits de l'urna no's recorden de la mare que va parir-los.

Al'leguen els diputats que toca als votants aprendre de modos i saber lo que demanen. Si l'elector no sap del cert lo que li convé—sostenen,—mai poden interpretar-lo i procurar la satisfacció dels seus anhels.

Amb aquests termes, que res tenen de afalagadors, es troba plantejat el problema nascut de la tivantor existent entre electors i elegits. Convinguem en que la situació és per a fer caure les ales del cor al més optimista i confiat.

Difícil és esbrinar de part de quin dels dos elements en pugna està la raó.

De moment i tant la cosa s'escateix, proposaria una solució.

Treuria als diputats les cinc centes pessetes que ara cobren, i els subjectaria, en canvi, a un preu fet.

Els diria per exemple:
«Tant, per llei votada... i aplicada.»
Ja veurien si s'espavilaven.
I si minvava la rancúnia que la massa els professa.

B. DE R.

DIUEN...

- Diuen que l'hereu no vé; que el diari avui ho porta. Que la cuca ja no és té, si a hores d'ara ja no és morta.
- Diuen que les eleccions les ha guanyades En Dato.
- Diuen que va dà instruccions als que cobren el barato.
- Diuen que serà molt gran... més que la guerra passada. Que ni gats hi quedaran en l'Europa apedassada.
- Diuen que anirem molt tous amb roba bona i barata.
- Diuen que hi haurà més ous que hi hagut fins a la data.
- Diuen que la ballarem bastan grassa amb moltes *misses*.
- Diuen que fins lligarem els gossos amb llançonisses.

AGUILETA

TOTS INTERNACIONALISTES

ls socialistes francesos, en un Congrés celebrat aquests dies a la ciutat de Tours, han votat per majoria adherir-se a la III Internacional. No em sembla malament.

Per a mi, entusiasta de les qüestions socials, partidari fervent de l'Unió dels Treballadors de tots els països, implica la decisió dels socialistes francesos un gran pas cap el camí de les grans reivindicacions.

S'ha de combatre a sang i a foc el capital, sempre que romangui aquest a la butxaca dels altres.

Tractant-se de la llibertat i de la felicitat del proletariat, sobren les fronteres. Nascuts a Barcelona o a la Lituània, vestits a la europea o amb el traje dels esquimals, amb abric, o amb senzill *tapa-rrabos*, entenc que els obrers del món han de caminar estretament agafats del braç, si pot ésser a l'hora del treball, millor.

Això vol dir que les Internacionals han tingut i tindran sempre la meua simpatia i que res de lo que amb elles faci referència em deixarà indiferent.

Vaig aplaudir la primera, vaig sumar-me a la segona i m'inscriuria a la tercera, si respongués més exactament a la meua manera de sentir.

Lo que no succeeix, per desgràcia. I com siga que la III Internacional s'aparta de lo que estimo el meu credo, em dispo a crear la IV, esperant veure inscriure's en la mateixa, a les persones de bona voluntat.

Pregunten en què consistirà la IV Internacional?

Es ben senzill. Tindrà per a prir cipal objecte, agrupar a tots els obrers del món, amb la sola condició—millor diria restricció—de que cada afiliat resti fidel al seu propi ideal nacionalista.

En una paraula: aspiro a que els inscrits siguin verament internacionalistes, amb tal de que restin nacionalistes espanyols, de la mateixa manera que deixarem als internacionalistes francesos, alemanys, anglesos, etcètera, el dret de dir-se nacionalistes dels seus respectius països.

Em penso que serà aquesta l'únic Internacional verament viable i amb condicions, per tant, de fer carrera.

D'altre part, no poso en la empresa un major interès.

Vol dir que, si per desgràcia no satisfeia aquesta Internacional les aspiracions dels fundadors, creariem tot seguit la V Internacional; cas de que tampoc aquesta dongués de si lo que d'ella esperiem, anirem per a la VI i després per a la VII, arribant, si precis sigués, fins a cent.

Indubtablement, el somni daurat de tots els treballadors, seria assolir un moment en que hi hagués tantes Internacionals, com països es compten a la terra, arran del tractat de Versailles.

Hi arribarem, estiguin-ne segurs. Al pas que caminem...—TABER

EL NOU SAFREIG

Ja s'ha obert el safreig nou!
Les senyores bugaderes s'han assentat ja als seus bancs, i així que la presidència faci el signe convingut, començarà la gran gresca.
Amb quines urgències hi van, tant les joves com les v. lles!
Picadors grans i petits, amb quin frenesí s'esperen!

Engúnies del empadronament

—Ya estoy empipat de tantas fullas!... Suerte que tinc buen genio.
—Sí; es veu que vostè és de pasta fullosa.

¡Hi ha tants litigis pendents entre la dreta i l'esquerra!
¡Hi ha tants embulls que aclarir!
¡Hi ha en l'aire tantes ofenses!
¿Per on començarà el foc?
¿Per un acta, que ve plena de taques de tupí brut i de firmes estrafetes?
¿Per una interpelació sobre unes paraules lletges que algú cacic haurà dit en un moment d'impaciència?
¿Per qualsevol incident promogut per un que anhela cridar prompte l'atenció del públic i de la premsa?
Sigui per cols o per naps, sigui per fas o per nefes, no faltarà un bon motiu per començar la masega, i un cop dada la senyal, ja hi som. ¡Visca l'eloqüència!
¡Glòria als valents safreigeros i a les braves bugaderes!...
¡Quines hores passarem, admirant la gentilesa d'aquells defensors ardits de l'Antonia, de la Pepa, de la Tuies, de la Ció, de la Quima i de l'Agnetal!
¡Com tremolarà el safreig, somogut per la violència, d'aquells atacs fulminants, d'aquelles rudes empentes, d'aquelles interrupcions, d'aquelles frases enèrgiques!...
Ah! Ja'ns podem preparar a senti, amb la boca oberta, uns discursos molt bonics sobre la Constitució interna,

sobre el dret i la raó, sobre la passada guerra, sobre la baixa dels francs, sobre els delictes d'impremta i sobre mil altres punts de tanta o més trascendència, i amb lo qual veurà tothom que en aquesta hermosa terra, si no hi ha bons governants, hi ha encara algunes dotzenes de magnífics oradors que'ns recreen les orelles i ens deixen embadalits amb sa eloqüència estupenda.
Si; el nou safreig està obert, però eil, no's vagin a creure que això ens hagi de portar netedat. Les bugaderes que s'han instalat en ell xerren molt, però... no renten. Tinguin per segur que al fi, a pesar de les pessetes que'ns faran gastà en sabó i en *legia* de cent menes, la camisa del país seguirà bruta com sempre.

C. GUMA

COSES

LA FABRICA

De pedres i maons s'és aixecada damunt del llit de la terra; de ferros treballats l'han guarnit i dels colors de la ciència l'han pintada. Es obra morta.

Molt ferrenya i altiva mira amb despreci les llars que la voltan, i d'aquestes llars, dematí, bastant dematí, a vegades massa dematí, en surten els braços que tenen nervi, en surten els cossos que tenen sang, i donen sang i nervi per a ella, la fàbrica, i li donen vida i la fan bellugar.
La fàbrica treballa.

L'AMO

Sol ésser fet com tots els homes. Ha nascut de mare, engendrat per l'home; menja, beu, camina, sent, parla i capta les immundícies del cos per a satisfer el seu.

Al matí, no massa dematí, fa portar-se al despatx, on altres més dematí hi han anat per ses pròpies cames. Pregunta, mira, es passeja per tot; sense estar cansat s'asseu i fuma. Els encarregats li donen compte de si hi han anormalitats. Ell els escolta; mana dir o fer lo que els altres han pensat. Després se'n va.
La fàbrica treballa i l'amo també.

LA VAGA

Com que no s'han entès, ha esclatat; pi-dolen unes pessetes.

Grops de vaguistes voltan la fàbrica; amb la seva supèrbia ella els rebutja.

Al despatx fret i mort hi ha quedat nervi d'obrer reclòs dintre caixa de ferro refractària al foc. Aquest nervi dóna forma i força. La fàbrica no treballa però, és cosa viva; té caixa ferma, resistent, cosa que no posseïa quan varen aixecar-la sobre el llit de la terra.

L'OBRE

Es pobre, resignat i revolucionari pacífic a la vegada, segons que li donguin o treguin el pa.

Te bastants fills; quiscuns d'ells són espremutats a la fàbrica.

Ara, com que la vaga va llarga, junt amb els demés companys, dona els seus fills, que a vagonades se'ls enduen via enllà cap a

LA SABATA AL BALCÓ

—Veiam, veiam què t'hi posaran els Senyors Reis!...
—La mare diu que si li posen mitges-soles, ja estarà ben contenta.

les llars del lluny on altre gent desconeguda, però germana, treballa.

No gosa allunyar-se de la fàbrica que ell dóna vida, perquè ha sentit dir a la gent que la fàbrica els hi dóna el pa, esperant-lo allunya els fills que's migren i acota el cap estirant el braç que cerca ajuda; gairebé capta, puix te d'agrair als que donen pa als seus fills, que són la seva llegítima vida.

Té molta fe. Creu que la seva vida es deu a la fàbrica i a l'amo i no veu que ambdós són un que li escatimen fent-lo defallir.

LA MISERIA

Es una senyora que quan menys es pensa entra a les cases. Té dues cares; mirant-se-la de molt lluny i enlaire, se la veu que sempre riu; veient-la de més aprop, el rostre és de trasparències; seguint-hi a tocar és horrosa; es mostra amb tota la seva magnitud de negra, xacrosa, cadavèrica.

LA SOLUCIÓ

Es una altra senyora prima i esllanguida que s'esmuny a tothom; són moltes les vegades que quan se troba, va vestida de negre amb adornos de roig de sang.

PERE PERMANVER

PLOU

En la inacabable via dels molls del carbó, en aquests moments hi cau una pluja persistent i espessa. El cel ha agafat un to de plom, i les coses de la terra se disfumen com un somni; les ferramentes de les grúes resten immòvils i la gran vida sembla alestargar-se. Camions i carros formen renglera, regalimant aigua, que esvaeix la suor dels barros caballs de càrrega i els homes tenen converses animades en la penombra de les tavernes, dintre els murs de pedra.

Amb aquesta grisor momentània vol estendre's una divagació tota trista, però l'esperit té ales, i jo canto; canto mentre bat la pluja i els cimels dels munts de carbó es desprenen lentament...

J VERGÉS TABERNER

Aquest número ha passat
per la censura governativa

REPICS

Si poc entusiasme hi hagué per a les eleccions de diputats a Corts, una total indiferència pot dir-se que ha sigut la nota característica de les eleccions de senadors.

El còs electoral és un còs en completet estat de encefalitis letàrgica.

Ningú's preocupa tan sols de saber qui ha guanyat ni qui ha perdut.

Es clar, ... com que sempre hi perdem!

S'ha dit que pel ministre de la Governació s'ha donat ja l'ordre d'excarcelació del diputat electe per Sabadell, En Lluís Companys.

Inútil dir que celebrariem es confirmés la nova.

Olè pels catòlics generosos!

«La piadosa senyora viuda de Julià ha entregat a la Secretaria de la Cambra de cal Bisbe la suma de 3.000 corones austríaques per a que's destini als nens pobres de la gran guerra».

Tres mil corones, al canvi que estan avui, tot plegat: 30 cèntims.

Si'n's en donem, c'e importància, per pocs quartos!

Llegim.

«De regreso de Madrid, se ha apeado en Reus don Marcelino Domingo.»

A Reus, precisament?

Ah, ja entenc!... Com que a Reus per un tanto no diuen res, i ell ha perdut d'un tanto...

Lo que ha de fer don Marcell és tornar a Tortosa; i fer bona propaganda i mirar de guanyar-lo, aqueix tanto perdut.

Els regionalistes han presentat entre els candidats a la elecció de senadors un molt senyor nostre que's diu Cordero.

Cordero?

No serà pas el primer ni l'últim de que disposen a la «Lliga».

—Jo no vui juguines; m'acontento amb unes quantes mils pessetes.
—Amb un xèc contra el Banc de Barcelona?
—Amb un rave fregit, rei poca-vergonya!

Copiem d'una estadística judicial:

«Las víctimas ocasionadas por delitos societarios en Barcelona durante el año 1920, ascienden a 90, y el número de las causadas desde que dió comienzo la acción sindicalista de 460.»

Déu n'hi dò!...

Això més que una estadística de jutjat, sembla una nota de les operacions efectuades al Escorxador.

Ha naufragat, en aigües del nord, el vapor «Santa Isabel», de la Companyia Trasatlàntica. Les víctimes són moltes.

Mal any comencem, doncs, en matèria catatròfica.

Y lo que te rondaré morena!

Perquè després del vapor «Santa Isabel», embarrancarà la carraca «Dato»; com si ho vegéssim.

Ha mort, a Berlin, el tristament cèlebre excanciller T. Bethmann Hollveg.

Aqueix home—que Déu el tingui allà on vulgui—era un peix gros de la diplomàcia alemanya, i un dels principals culpables de la gran guerra.

Fou aquell bandarria que digué en plè Rei-

chstag que «el tractat de la neutralitat de Bèlgica no era sinó un tros de paper».

Mal com no s'hagués mort deu anys abans. Heu-vos aquí el millor epitafi sistema egipci que se li pot fer:

«Bethmann Hollveg. Morí alliat i de mort natural. Massa honor per a ell. Havia de haver sigut llençat de viu en viu als cans folls, amb perdó dels cans.»

Segons comuniquen de Madrid, el resultat de les eleccions passades ha deixat per complet satisfets al senyor Dato i a tots els seus ministres.

En aquest món de mones tot té el seu consol, i el qui no s'accontenta és perquè no vol.

Què me'n diuen de l'embestida que, a les primeres de canvi, ha donat el comte de Romanones al Govern en plena sessió del Congrés?...

«El señor Presidente ha atentado contra la dignidad del parlamento... Y el señor ministro de la Gobernación és un lloro mut.»

Un brau que, de sortida, ja treu les tripes a dos pencos...

Es clar, bronca.

I ja tota Espanya crida: «Más caballos!—Más caballos!»

En La Cierva ha dit que si no's fa justícia amb els seus amics, serà ell, per a En Dato, un explosiu.

Què farà el Govern davant la menaça? Enviará al Congrés, cada tarda, el carro blindat?

Ara només falta que l'explosiu faci figa.

Què és lo més probable, tractant-se de terroristes de pega.

Gener de 1921.

Dia 1.—Un terratrèmol a l'Argentina causa set mil víctimes.

Dia 2.—Un trasatlàntic ple de passatgers naufraga en aigües del Nord.

Dia 3.—En Dato i En Romanones se barallen com dos gats masqués.

Dia 4.—En La Cierva confessa que està carregat de dinamita.

Buen año nos espera! bueno! bueno!

Aquell patrioter italià, Bieló D'Annunzio, que ha vingut jogant a soldats i a banderetes mesos seguits, ha fugit de Fiume en aeroplà.

Al enfilarse a l'aparell, arengà als seus quatre soldats i un cató:

«Estic avergonyit d'ésser italià!—els digué.—No val la pena de que mori per la meva pàtria.»

Els italians li podien contestar: *E pur si mouve.*

Títol d'un solt d'un diari del dimarts:

LOS REGIONALISTAS: UNA COMIDA EN EL RITZ.

I un hom pensa: Si els homes de la Lliga comencen l'any andrapant, al hotel dels Rics, què faran d'aquí dotze mesos, que ja hauran resolt tants i tants negocis a l'Ajuntament i a les Corts?

Serà qüestió d'amagar el pa!

Perquè's veu que els austers regionalistes han hereditat totes les virtuts de la «Colla de la gana».

Una empresa editorial ha ofert an En Wilson 50.000 dollars per un article literari.

Sants Ignoscents!

Què no ho saben que d'ençà del fracàs dels 14 punts, la firma Wilson va baixar de preu?

Els obrers—els obrers místics, s'enten—de una de les parròquies més nomenades de Paris, enviaren a cercar un argenter hugonot per a que-els hi adobés un gran retaulle de plata que representava Sant Miquel Arcàngel.

L'argenté examinà atentament l'obra d'art, i després digué als obrers, amb tota naturalitat:

—Senyors: pel que toca al Diable, és bo; és un bon Diable; però Sant Miquel... Sant Miquel no val una patata!

En premsa:

ALMANAC

de

La Campana de Gràcia

per a 1921

NINOTS SATÍRICS

TEXT D'ACTUALITAT